



اعتراض به تداوم حضور نمایندگان حکومتی در اجلاس سازمان جهانی کار تنها نمایندگان واقعی کارگران باید به رسمیت شناخته شوند!

هر ساله همزمان با برگزاری اجلاس سازمان جهانی کار، تشکلات کارگری بین‌المللی و حامیان طبقه کارگر ایران در خارج از کشور، در حمایت از کارگران زندانی و مبارزات کارگری در ایران، تجمعاتی اعتراضی برگزار می‌کنند. سندیکای ما نیز به نوبه خود صمیمانه قدر دان آن‌ها و کلیه حامیان جنبش کارگری ایران است. ما امیدواریم امسال نیز، با توجه به حمایت بیش از بیست و پنج سندیکای کارگری از کشورهای فرانسه، سوئیس، ایتالیا، دانمارک، سوئد، هلند، اسپانیا، آلمان و دیگر تشکلات کارگری بین‌المللی، شاهد حمایت گسترده‌تر هم‌طبقه‌ای‌های خود از مبارزات کارگران ایران باشیم. همچنین امیدواریم که پرونده شکایات مربوط به سرکوب تشکلات و فعالین مستقل کارگری ایران با جدیت و فوریت بیشتری دنبال شود و نتایج مطلوبی در حمایت از کارگران ایران حاصل گردد.

در سال‌های اخیر، صدها فعال جنبش‌های کارگری، معلمان، دانشجویی و زنان، تنها به دلیل فعالیت‌های صنفی و مدنی و دفاع از حقوق خود و همکارانشان، اخراج، بازداشت و زندانی شده‌اند. اندک تشکلات مستقل، از جمله سندیکای ما، که علیرغم فشار نهادهای سرکوب شکل گرفته‌اند، تحت فشار دائمی و زیر ذره‌بین نیروهای امنیتی حکومت قرار دارند و امکان فعالیت علنی و آزادانه از آن‌ها سلب شده است.

هم‌اکنون ده‌ها کارگر، معلم، دانشجو و مدافع حقوق کودکان و زنان در زندان‌های کشور در حبس به‌سر می‌برند: ابراهیم مددی و داود رضوی از اعضای هیئت‌مدیره سندیکای کارگران شرکت واحد، ریحانه انصاری‌نژاد، آنیسا اسداللهی، اسماعیل گرمی، شریفه محمدی، وریشه مرادی و پخشان عزیزی – که هر سه به‌طور کاملاً ناعادلانه به اعدام محکوم شده‌اند – گلرخ ایرایی، نسرين جوادى، ناهید خداجو، مهران رئوف، و همچنین دو عضو زندانی سندیکاهای کارگری فرانسوی، سسیل کوهرلر و ژاک پاریس که با اتهامات واهی و بی‌پایه در زندان هستند، و بسیاری دیگر.

یادآوری می‌کنیم که چهار تن از اعضای قدیمی سندیکای ما، حسن سعیدی، رضا شهابی، ناصر محرم‌زاده و حسین کریمی سبزواری، بیش از ۱۳ سال است که به دلیل فعالیت‌های سندیکایی از کار اخراج شده‌اند و تلاششان برای بازگشت به کار تاکنون به نتیجه مطلوب نرسیده است.

امسال نیز، مانند سال‌های گذشته، عوامل حکومت تحت عنوان اعضای «کانون عالی شوراهای اسلامی کار» و دیگر نهادهای دست‌ساز – که همگی تشکلات وابسته به دولت و کارفرما هستند – دوباره برای شرکت در اجلاس سازمان جهانی کار، به‌عنوان نمایندگان کارگران ایران راهی ژنو شده‌اند. این افراد کسانی هستند که آزادانه و با برخورداری از کلیه امکانات مالی و تدارکاتی و با حمایت نیروهای امنیتی، حراست، وزارت کار و کارفرمایان، در سرکوب و مهار جنبش کارگری و تلاش برای خاموش کردن مطالبات اساسی و بنیادین کارگران کشور نقش مهمی ایفا می‌کنند. آنچه در این میان ندارند، خصلت نمایندگی کارگران ایران است.

همان‌طور که بارها گفته و تأکید کرده‌ایم، جای تأسف بسیار است که با وجود گزارش‌های متعدد و موثق در طی سالیان طولانی از سوی تشکلات مستقل کارگری ایران – از جمله سندیکای ما، سندیکای کارگران شرکت واحد اتوبوسرانی تهران و حومه، تشکلات سراسری معلمان، شورای هماهنگی تشکلات صنفی فرهنگیان ایران، سندیکای هفت‌تپه و دیگر فعالین و نمایندگان مستقل کارگران نیشکر هفت‌تپه، تشکلات کارگران بازنشسته، و همچنین گزارش‌های اتحادیه‌ها و فدراسیون‌های کارگری بین‌المللی به سازمان جهانی کار، از جمله فدراسیون بین‌المللی کارگران حمل‌ونقل (ITF) که سندیکای ما از اعضای آن است، در خصوص نقض حقوق اولیه کارگران، سرکوب تشکلات مستقل کارگری و افزایش روزافزون کودکان کار در ایران، این سازمان تاکنون اقدام محسوس و مؤثری – حتی در چارچوب مقاوله‌نامه‌های بنیادین خود که تمامی اعضا موظف به «رعایت، ترویج و تحقق» آن‌ها هستند – انجام نداده است. برعکس، این سازمان همچنان نمایندگان منصوب حکومت را به‌عنوان نمایندگان کارگران ایران به اجلاس سالیانه دعوت می‌کند و حتی در موارد متعددی، آن‌ها را به عضویت هیئت‌مدیره و کمیته‌های کارگری درمی‌آورد!

ایران عضو سازمان بین‌المللی کار (ILO) است. بنابراین، بر اساس اساسنامه این سازمان، دولت‌ها حق ندارند هیچ کارگری را به دلیل فعالیت‌های صنفی و سندیکایی دستگیر یا زندانی کنند. کارگران باید بتوانند در روز جهانی کار و به مناسبت‌های دیگر آزادانه راهپیمایی کنند و با اعتراض و اعتصاب، از حقوق خود دفاع کنند. هم‌اکنون شاهدیم که اعتصاب سراسری رانندگان کامیون در اعتراض به هرچه وخیم‌تر شدن شرایط کاری‌شان، از یک‌سو با بی‌مسئولیتی مقامات روبرو است و از سوی دیگر، توسط نیروهای سپاه پاسداران و عوامل امنیتی سرکوب می‌شود.

در کنفرانس سالیانه سازمان بین‌المللی کار، تنها نمایندگان واقعی کارگران باید حضور یابند؛ کسانی که بتوانند صدای برحق کارگران و زحمت‌کشان کشور باشند، نه نمایندگان دولت و تشکلهای دست‌ساز حکومتی.

همچنین تأکید می‌کنیم که نباید از نمایندگان و عوامل وابسته به حاکمیت، تحت عنوان «هیأت‌های کارگری» در این نشست‌ها دعوت به عمل آید. تمامی کارگران، معلمان، دانشجویان و فعالین مدنی در بند باید آزاد شوند و احکام اعدام، فوری و بدون قید و شرط، لغو گردند.

زنده باد همبستگی کارگران در سراسر جهان

چاره کارگران وحدت و تشکیلات است

سندیکای کارگران شرکت واحد اتوبوسرانی تهران و حومه

۱۴ خرداد ۱۴۰۴